

cont
“

Una Catalunya independent ha de ter

La necessària política de defensa

David Bajona

Analista del Centre d'Estudis Estratègics de Catalunya (CEEC)

A Catalunya, en cas d'esdevenir un Estat independent -subjecte de dret internacional *inter pares* amb la resta d'estats del seu entorn-, li caldrà desenvolupar una política de defensa i els instruments militars per exercir-la. És a dir, unes Forces de Defensa de Catalunya amb les corresponents capacitats operatives en els dominis terrestre, aeri, marítim i del ciberespai.

L'afirmació anterior no és la més simpàtica ni la més fàcil de fer en determinats estaments del nostre país, que han viscut d'esquena als problemes reals que suposa la construcció d'un Estat i l'assumpció de la plena sobirania. I és força més difícil de plantejar als actors polítics i socials que fa dècades que escolten el discurs antimilitarista. Un discurs que, respecte al procés cap a la independència, planteja que el futur d'una Catalunya independent passa per la indefensió activa i el rebuig a disposar d'una política de defensa pròpia. Per sostenir que a una Catalunya independent no li cal *exèrcit*, es planteja bàsicament dos arguments: que el que cal és desenvolupar la seguretat i que podem fixar-nos en experiències d'altres països sense forces armades.

Ampliar el concepte de seguretat cap a la defensa -Costa Rica *style*- passa inevitablement perquè la policia assumeixi competències militars. Deixant de banda que només els règims autocràtics barregen funcions policials i militars, aquesta és una mala idea. Això és fàcil de visualitzar. Només cal imaginar la policia a càrrec de morters, míssils antitancs i similars i restar les hores d'entrenament *de defensa* de la dedicació a la *seguretat*. A més, es tracta d'una idea que només contempla el domini terrestre. Què fem amb la defensa aèria i la marítima? No calen? Pugem un policia en un avió de combat? Fem que una fragata depengui d'una comissaria? I si la idea passa per no incrementar les capacitats de la policia i deixar-la com està, però que també ens defensi, també sorgeixen problemes. Cal supervisió judicial? No? Qui decideix desconnectar la policia del jutge i quan? A més, qualsevol actor -intern o extern- que s'armés només una mica més que la policia suposaria un gran repte. Qui el desarmaria?

Les experiències d'altres països *sense exèrcit* no resisteixen una anàlisi mínima. Per què? Perquè sempre hi ha algú que s'ocupa de fer la feina. Costa Rica, per exemple, no disposa de forces armades, però té un acord signat amb els EUA, el *Joint Patrol Agreement*, pel qual el *South Command* assigna vaixells de la Marina dels Estats Units a vigilar les seves aigües territorials. Islàndia, un altre cas de país *sense exèrcit*, es va passar tota la guerra freda amb presència militar nord-americana i,

ara, manté una missió de l'OTAN, l'*Icelandic Air Policing*, en què els països aliats assignen avions de combat a l'illa de manera rotatòria.

També se cita l'experiència dels països bàltics com una via pacífica de defensa, ja que, amb Gorbtxov i el col·lapse soviètic (quan els militars russos es venien l'equipament perquè no cobraven), van recuperar la sobirania de manera pacífica. Però, ara, amb el règim de Putin recuperant múscul a Rússia, Estònia gasta el 2,18% del PIB en una defensa molt convencional i dins de l'OTAN. És evident que, al món, tenim casos de països sense forces armades, però també és evident que són països protegits per altres. Són protectorats *de facto*.

Per tant, és necessari que qui vulgui construir un Estat independent tingui un projecte en política de defensa. Sense ella, el projecte independentista, des de fora, serà considerat poc creïble i de consum intern. I, per aconseguir la independència, caldrà el reconeixement internacional. ●

Què fem amb la defensa aèria i la marítima? No calen? Pugem un policia en un avió de combat?

Sense política de defensa, el projecte independentista, des de fora, serà considerat poc creïble

